

Joan Maria Badia, actual president de Perramón&Badia, SL.

Quan el 1904 els Badía arribaven a Barcelona procedents de Valls, poc es podien imaginar que vint anys després serien propietaris d'una de les botigues de barrets més prestigioses i elegants de Barcelona, amb sucursals a Madrid i Bilbao. La mare, Francesca Serra, que es va quedar vídua ben aviat, només comptava amb la seva bona traça amb els didals i les agulles per tirar endavant els seus quatre fills.

excel·lència." Així doncs, el 1925 Francesc Badía anà a visitar Maurici Perramón, un jove manresà que després d'haver estudiat teoria dels teixits a l'Escola d'Arts i Oficis i haver viatjat per França, Alemanya, Suïssa i Itàlia per conèixer els mètodes de fabricació de cintes que s'hi feien servir, intentava posar en marxa el seu negoci. "D'entrada, el senyor Perramón li va dir que no podia acceptar el seu encàrrec, però al cap d'uns dies va baixar

Entre agulles i telers

En plena efervescència econòmica dels anys vint i amb una burgesia que volia viure a la moda europea, naixia a Manresa el 1926 Perramón&Badía, una empresa dedicada a la fabricació de cintes per a articles de luxe. L'empresa, fruit de l'empenta de Francesc Badia i de Maurici Perramón, es convertí en un referent del sector després de sobreviure a diverses crisis.

La família Badía va saber aprofitar de ple la bonança econòmica dels anys vint, durant els quals molts s'havien enriquit i volien viure a la moda europea. Eren els temps del còctel i el cabaret, del turisme de qualitat a Mallorca i a la Costa Brava. Unes circumstàncies que van permetre als família Badía convertir-se ben aviat en uns comerciants de moda i barrets ben situats en el mercat de la merceria, de la cinteria fina i dels complements.

"Per realitzar els barrets, ens fèiem portar les cintes de França –recorda Joan M. Badía–, però el meu pare, Francesc Badía, va decidir buscar algú que ens les fes més a prop. I Manresa era el lloc cintaire per

la mostra a Barcelona i ens vam quedar molt sorpresos davant d'una persona molt espavilada i molt eficient. I això, al meu pare, li va agradar molt."

Per consolidar el negoci, Maurici Perramón necessitava clients. I Francesc Badía buscava un industrial que pogués fabricar les cintes de qualitat per als seus barrets. El 6 d'octubre de 1926 es va constituir una nova societat: Perramón y Badía Sociedad Limitada, que produïa les cintes, mentre que Modas Badía confeccionava els barrets. Aquest seria l'inici d'una llarga relació empresarial, inicialment entre client i fabricant, i després com a socis de l'empresa Perramón&Badía, dedicada a la fabricació de cintes i etiquetes, que acaba de complir setanta-cinc anys.

Perramón&Badía ha viscut des de llavors etapes molt diferents, algunes marcades per l'èxit i el continu creixement i altres per la crisi del sector tèxtil. Això sí, sense abandonar Manresa, considerat un dels nuclis de major tradició cintaire de l'estat, com ja en donava fe Maurici Perramón el 1962, quan deia que, als fabricants de cintes de la resta de l'estat, "els faltava l'ambient d'habilitat que s'havia format a Manresa [...] [Per això] de les altres localitats d'Espanya venien a Manresa a comprar telers i maquinària auxiliar i per contractar personal cintaire".

En els deu anys posteriors a la fundació de l'empresa, el capital social es multi-

MULTIPRODUCCIÓ

Perramón&Badía és una de les poques firmes d'Europa que combina la producció de cintes amb la d'etiquetes. La multiproducció, segons Joan M. Badía, actual propietari i gestor (que apareix en la fotografia en la fàbrica de Manresa), els ha ajudat a equilibrar els resultats en un mercat de forta competència, que en el cas de l'etiqueta es localitza de manera important a València i a Alcoi.

pliqua per cinc, el personal per quatre i el nombre de telers per dotze. La producció, a més, s'anà diversificant. Però amb l'arribada de la Guerra Civil, les cintes de Perramón i Badía es veieren amenaçades en quedar desterrat qualsevol signe extern d'ostentació. L'empresa visqué la pèrdua gradual d'activitat, la fugida forçosa dels empresaris i la col·lectivització.

El juliol de 1938, però, els dos socis ja estaven fent plans de represa de l'activitat industrial. Acabada la guerra, l'empresa diversificà producció: a les línies que ja fabricava, com les cintes de seda, hi afegí les etiquetes teixides, les cintes de vellut i els teixits amples per a confecció. També fou una intensa etapa en la incorporació de nova tecnologia. El 17 de gener de 1959, Perramón&Badía es convertí en Societat Anònima.

Dues generacions de bona entesa.

Tot i la nova raó social, continuà sent una empresa familiar, amb el 50% de les accions en mans de cada família. Aquests anys foren marcats pel relleu de la primera generació en mans de la segona: a principi dels anys setanta entraren a formar part de la gerència de la societat Maurici Perramón Font i Joan M. Badía Roig, aquest últim l'actual propietari. Els telers d'agulles foren la innovació tecnològica més destacada de l'època, ja que permeteren fer més de 1.500 passades per minut enfront de les 250 d'un teler tradicional. Tot i els esforços, ningú podia preveure els efectes de la crisi mundial dels anys setanta, la crisi del petroli. Perramón&Badía donà de baixa molta maquinària obsoleta i es s'abocà a l'acomiadament de més de mitja plantilla. Entre 1979 i 1989 l'empresa s'acollí a quatre plans de reestructuració.

L'últim gran canvi ha estat el pas de la cogèrència mantinguda durant setantatres anys entre les famílies Badía i Perramón a la concentració de les accions fa dos anys a mans de l'actual gestor i propietari, Joan M. Badía, fruit de la manca d'entesa entre aquest i la tercera generació de la família Perramón.

Actualment, Perramón&Badía és una empresa que factura 1.000 milions de pessetes, disposa d'un centenar de telers i uns noranta treballadors, que s'encarreguen de tenir a ple rendiment les dues lí-

nies de producció de què disposa l'empresa: les cintes i les etiquetes. "Una diversificació que ens ajuda a equilibrar resultats", segons Joan M. Badía. Reservat en els seus comentaris, Badía reconeix que gestionar bé el fet de ser una empresa familiar—"tenir clar que aquí no hi pot treballar tothom"—i la visió internacional que van tenir des del principi els fundadors són els dos factors que expliquen que aquesta empresa cintaire hagi sobreviscut a la forta crisi del sector tèxtil.

La tècnica també els ha ajudat: "Abans per fer una etiqueta t'hi estaves un mes i ara la pots fer en una hora. Això ha millorat la productivitat, i actualment, d'un producte com és la cinta de setí, en fem més de trenta milions de metres anuals", explica l'actual gerent. La reducció de preus que ha patit el sector també ha deixat petjada en els fabricants de cinteria i etiquetes. Badía recorda com, quan va entrar a treballar a l'empresa fa vint-i-cinc anys, "un metre de cinta de setí d'uns sis mil·límetres valia divuit pessetes, i ara val un duro, és a dir, 0,03 euros".

Aproximadament la meitat de la producció de P&B es destina a confeccionistes de roba i la resta a majoristes de merceria. Entre els seus clients es troben marques com Walt Disney o Warner Bros, Adolfo Domínguez, Burberry's, Lacoste i Zara. Malgrat els bons resultats, Joan M. Badía es queixa de com han canviat els ritmes de treball. "Es treballa amb unes urgències que tampoc és normal. D'avui per avui. I no només això: Lacoste, per exemple, mantenia una mateixa etiqueta durant quatre anys, posem per cas, i teníem uns telers que amb la mateixa mostra anaven fent la feina. Ara, les cases de moda cada setmana canvien aparadors, canvien col·leccions i també les etiquetes."

Entre els projectes pendents, Badía en té dos que tenen màxima prioritat: canviar d'ubicació la fàbrica, que es troba situada al centre de Manresa, i consolidar la presència en els mercats exteriors, als quals destinen el 26% de la seva producció. Reptes perfectament assumibles per a una empresa que continua sent un dels pilars de la cinteria de la comarca del Bages.

Bàrbara Amorós

